

Jo cercetează podeaua o bună bucată de vreme, apoi ridică privirile o clipă și pe urmă le lasă iarăși în jos.

— Ți-e prieten binevoitor, pentru că are să-ți dea cameră de locuit aici.

Jo face o mișcare cu o mână de parc-ar fi o lopată, ceea ce se presupune a fi o închinăciune. După ce s-a mai gândit puțin, sprijinindu-se de pe-un picior pe celălalt, murmură, zicând că e „foarte mulțumit“.

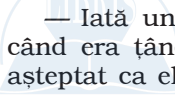
— Aici te afli în siguranță. Tot ce ai de făcut acum e să fii ascultător și să te înzdrăvești. Și ia aminte, să ne spui adevărul, orice ai de gând să faci, Jo.

— Să mor dacă nu-l spun, domnule, răspunde Jo, revenind la expresia lui favorită. Încă n-am făcut nemica, niciodată, decât ceea ce știți, ca să nu intru în bucluc. N-am intrat în nici un alt bucluc, deloc, domnule... decât atâta că nu știu nemica și că muream de foame.

— Cred că-i așa. Acum ascultă la domnul George. Văd că vrea să-ți spună ceva.

— Intenția mea, domnule, zice domnul George uimitor de răspicat și clar, nu era decât să-i arăt unde se poate culca și dormi o bună bucată de vreme. Iată, priviți. În timp ce vorbește, oșteanul îl duce către celălalt capăt al pavilionului și deschide una dintre micile despărțituri. Iată, vedeți! Aici e o saltea și aici poți să te odihnești, băiete, dacă te porți bine, cât de mult va pofti domnul... vă cer iertare, domnule – se uită stânjenit la cartea de vizită pe care i-o dăduse Allan – cât timp va pofti domnul Woodcourt. Să nu te sperii dacă auzi împușcături, acelea-s îndreptate spre țintă, nu spre tine. Acuma, încă un lucru pe care aș vrea să vi-l propun, domnule, urmează oșteanul, întorcându-se către musafirul său. Phil, vino-ncoa!

Phil se căznește spre ei, potrivit cu vechea-i tactică.

— Iată un om, domnule, care a fost cules, când era țânc, dintr-un canal. Ca atare, e de așteptat ca el să-i poarte un interes firesc sărmanei creaturi pe care ați adus-o! Ai să-i porți interes, Phil, nu-i așa?

— Bineînțeles, și sigur că da, șefule! răspunse Phil.

— Ei bine, mă gândeam, domnule, urmează domnul George, destăinuindu-se parcă marțial, ca și cum și-ar fi dat părerea într-un consiliu de război la mare iuțea, că dacă omul acesta ar fi să facă o baie și ar fi să lepede câțiva șilingi ca să capete în schimb câteva lucruri ieftine...

— Domnule George, binevoitorul meu prieten, îl întrerupe Allan scoțându-și punga din buzunar, e tocmai favoarea pe care voiam să v-o cer.

Phil Squod și Jo sunt numaidecât trimiși în vederea unei asemenea opere de ameliorare. Domnișoara Flite, nemaîinchipuit de încântată de succesul ei, nu știe cum să ajungă mai repede la Înalta Curte, având o grozavă temere ca nu cumva prietenul ei, președintele, să fie neliniștit că n-o vede, sau nu cumva să dea în lipsa ei hotărârea pe care o așteaptă de-atâta vreme, „ceea ce știi, dragă doctore, și dragă generale, după așa de mulți ani, ar fi o nenorocire prea absurdă!“ – spune ea. Allan se folosește de împrejurare, ca să se ducă să procure câteva întăritoare și, căpătându-le din apropiata vecinătate, se întoarce curând ca să-l găsească pe oștean plimbându-se în susul și-n josul pavilionului, și s-o pornească și ei să se plimbe în pas cu soldatul.

— Mi s-a părut că aud, domnule, zice domnul George, că dumneavoastră o cunoașteți foarte bine pe domnișoara Summerson?

— Da, așa se pare.

— Nu sunteți rudă cu ea, domnule?

— Nu. Se pare că nu.

— Să-mi fie iertată curiozitatea fățișă, urmează domnul George. Mi s-a părut cu puțință mie că

NPIS

ați avea pentru sărmana făptură pe care ați adus-o la mine un interes mai mult decât obișnuit, din pricină că domnișoara Summerson a avut nefericirea de a-l obloji. Asta-i părerea mea, domnule, vă asigur.

— Și a mea, domnule George.

Oșteanul se uită pe sub sprânceană la fața arsă de soare a lui Allan și la ochii negri luminoși, îl măsoară repede din ochi cât e de înalt și cum e clădit și pare că e de acord cu rezultatul.

— În timpul cât ați fost plecat, domnule, m-am gândit și nu încapе îndoială că știu birourile din Lincoln's Inn Fields, unde Bucket a dus băiatul, potrivit cu cele povestite de el. Cu toate că băiatul nu-i cunoaște numele, vă pot da eu o mână de ajutor. E vorba de Tulkinghorn, el e acela.

Allan se uită la el întrebător, repetând numele.

— Da, Tulkinghorn. Așa-l cheamă, domnule, cunosc omul și știu că el a fost în legătură cu Bucket dinainte în privința unui om decedat care îi făcuse niște necazuri. Cunosc omul, domnule. Din păcate pentru mine.

Allan, firește, întreabă ce soi de om e.

— Ce soi de om! Vreți să spuneți cum arată la înfățișare?

— Cred că în privința asta îl știu destul de bine. Vreau să spun când ai de-a face cu el, în general, ce soi de om?

— Ei bine, atunci am să vă spun, domnule, răspunde oșteanul oprindu-se scurt și încrucisându-și brațele pe pieptu-i lat, cu atâta mânie, încât fața i se aprinde și i se îmbujorează toată – e un soi de om al dracului de rău. E un soi de om ce torturează lent, foarte lent. Carne și sânge în el n-are, cum n-are nici pușca asta veche și ruginită. E un soi de om... fir-ar al naibii... care mi-a pricinuit mai multă neliniște, mai multă greutate și mai multă nemulțumire de mine decât toți oamenii ceilalți la un loc. Iată ce soi de om e domnul Tulkinghorn!

— Îmi pare rău, zice Allan, c-am pus degetul pe-o rană atât de dureroasă.

— Dureroasă? Oșteanul se proptește pe picioarele-i larg desfăcute, își umezește palma uriașă de la mâna dreaptă și și-o așază pe imaginara lui mustață. Nu-i vina dumneavoastră, domnule, dar judecați singur. Are putere asupra mea. El e omul despre care am vorbit mai înainte, care poate să mă azvârle afară din casa asta cât ai zice pește. Mă ține întruna pe muchie de cuțit. Nici nu-mi dă drumul și nici nu se dă la mine. Dacă am să-i fac o plată sau să-i cer o amânare sau ceva ca să merg la el, nu mă primește, nu mă ascultă... mă pasează vreunui Melchisedech din Clifford's Inn, care Melchisedech din Clifford's Inn mă pasează iarăși înapoi..., iar el mă ține în preajmă-i ca să-i dau târcoale și să mă bălăbănesc în jurul său de parc-aș fi făcut din același aluat cu el. Drept care îmi petrec acum jumătate din viață hoinărind și făcând cărare în jurul ușii lui. Cât de mult îi pasă? Nici un pic. Exact cât îi pasă puștii vechi și ruginite cu care l-am asemuit. Mă sâcâie și mă întărâtă până ce... Ei! prostii... uit de mine. Domnule Woodcourt – oșteanul își reia plimbarea în pas de marș – tot ce am de spus e că e bătrân și, slavă Domnului, n-am să am niciodată norocul să dau pinteni calului și să mă reped asupra lui în câmp deschis. Fiindcă de-aș avea asemenea noroc, o dată când mă scoate din sărite... l-aș răpune, domnule!

Domnul George s-a-nfuriat atât de tare, încât vede că-i nevoie să-și șteargă fruntea cu mâneca de la cămașă. Chiar în timp ce fluieră imnul național, descărcându-se de tumultul din el, unele involuntare scuturări din cap și bombări ale pieptului mai stăruie încă, fără să mai menționăm o potrivire întâmplătoare și grăbită, cu amândouă mâinile, a gulerului deschis de la cămașă, ca și cum n-ar fi fost destul de desfăcut ca să împiedice senzația de sufocare ce-l supără.

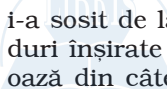
Pe scurt, Allan Woodcourt nu s-a mai îndoit că domnul Tulkinghorn ar fi fost răpus în câmpul la care se referea oșteanul.

Jo și însoțitorul său se întorc puțin după aceea, și băiatul e ajutat să se culce pe saltea de grijuliul Phil, căruia Allan îi încredințează toate procedeele și instrucțiunile trebuincioase, după ce în prealabil îi administrase el însuși, cu propria mână, doctoriile convenite. Dimineata înaintează acum cu pași repezi. Allan o pornește spre locuința lui ca să se îmbrace și să ia micul dejun și apoi, fără să se mai odihnească, se duce la domnul Jarndyce să-i comunice descoperirea.

Domnul Jarndyce se întoarce cu el, spunându-i confidențial că sunt rațiuni serioase pentru care povestea trebuie ținută în taină și manifestând totodată un interes viu în privința ei. Domnului Jarndyce, Jo îi repetă în esență tot ceea ce spusese de dimineață, fără nici o schimbare substanțială. Numai carul acela al lui e mai greu de tras și merge cu un zgomot mai cavernos.

— Lăsați-mă să stau aici, liniștit, să stau și să nu mai fiu iarăși gonit, iarăși, bâiguie Jo și să fie careva așa de bun, careva care trecând pe-aproape de unde măturam de obicei să-i spună domnului Sangsby, să-i spună că Jo, pe care l-a cunoscut odată o ia din loc drept înainte după cum îi e datoria și că o să fie foarte mulțumit. Mai mulțumit decât acum, dacă se mai poate una ca asta pentru un nenorocit ca mine.

În cursul următoarelor două zile, îl pomeneste atât de des pe librarul de manuale juridice, încât Allan, după ce s-a sfătuit cu domnul Jarndyce, se hotărăște cu bunăvoință să se ducă în imobilul Cook, cu atât mai mult cu cât carul pare că e pe punctul de a se prăbuși la pământ. De aceea, își îndreaptă grăbit pașii către imobilul Cook. Domnul Snagsby se află în dosul tejghelei, în haina lui cenușie, cu mânecutele puse, cercetând un contract cu mai multe foi, care tocmai

i-a sosit de la caligraf: un deșert imens de rânduri înșirate pe pergament, cu ici și colo câte o oază din câteva litere mari, împodobite, pentru a întrerupe îngrozitoarea monotonie și a salva călătorul cititor de la disperare. Domnul Snagsby se oprește la unul dintre izvoarele de cerneală și salută străinul cu tusea lui pregătitoare, pentru a vedea despre ce afacere e vorba.

— Nu-ți mai amintești de mine, domnule Snagsby?

Inima librarului prinde a zvâcni din greu, pentru că vechile lui temeri n-au încetat. Abia poate răspunde:

— Nu, domnule. N-aș putea spune că-mi amintesc. Aș fi putut crede... ca să nu pun prea mult punctul pe i... că nu v-am văzut niciodată, domnule...

— Ba de două ori până acuma, zice Allan Woodcourt. O dată la căpătâiul unui sărman nenorocit și o dată...

„În sfârșit mi-a venit!“, gândește întristatul librar, după ce amintirea a ieșit la iveală în mintea lui. A atins o culme acum și-i gata să izbucnească. Dar are încă destulă prezență de spirit ca să-și îndrume musafirul într-un mic birou și să închidă ușa după ei.

— Sunteți însurat, domnule?

— Nu. Nu sunt.

— Ați binevoi să faceți încercarea, deși necăsătorit, zice domnul Snagsby, șoptind melancolic, să vorbiți cât de încet puteți? Fiindcă nevestica mea trage cu urechea pe undeva, mă prind pe prăvălia mea și pe cinci sute de lire!

Cuprins de descurajare profundă, domnul Snagsby ia loc pe scaunul său cu spatele la birou, explicându-se:

— Niciodată n-am avut secrete personale, domnule. Nu pot să-mi încarc conștiința nici măcar de-aș fi încercat vreodată să-mi înșel nevestica, în ceea ce mă privește, din ziua în care m-a luat.